

ger ere blevne forvanskede og fordreiede, har jeg ikke antaget, at han har meent, at Saabant skulde være sleet forsættligt, men kun, at de ere blevne misforstaaede.

Krabbe: Om det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall) ikke sætter Udviklingen af den dramatiske Kunst høiere end de store nationale Opgaver, der ere stillede Danmark — hvad han vistnok ikke gjør — saa vil han dog sikkert indrømme, at naar man paa en Tid, da disse nationale Opgaver burde tage Folkets hele Opmærksomhed og hele dets Kraft i Beslag, tillægger den anden Opgave en stor og selvstændig Betydning, som i sine Virkninger vil blive paa de andres Beskæftning, kommer man dog i Resultatet til det, som jeg sagde; man leder Folkets Opmærksomhed bort fra det, som det burde have Opmærksomheden henvendt paa, man leder dets Kraft bort fra det Rette.

S. M. Petersen: Da vi iasten begyndte Forhandlingen, var det mit bestemte Forsæt ikke at tage Ordet om det kongelige Theater, hvad jeg ellers før har gjort, men det har ikke ført til det Resultat, jeg ønskede. (Vilke leer.) Jeg seer, at det ærede Medlem her ligeoverfor morer sig over denne Udtalelse, og det er mig kjært. Det er ganske besynderlige Erfaringer, man kan gjøre ved her at behandle Finantiloven. Saavidt jeg erindrer, har det aldrig feilet, at der under dens 1ste Behandling fra alle Sider bliver talt om Besparelser; der maa spares hist og spares her, og jeg har endnu ikke, naar vi første Gang behandlede Finantiloven, hørt Tale om, at man skulde lægge Mere paa, men naar vi komme til stykkeviis at behandle disse Besparingsforslag, saa er det ikke her, der skal spares, og heller ikke der. Ingen Fæstning har imidlertid været saa haard at gaae paa som det kongelige Theater. Jeg har hørt, at ingen Fæstning i vor Tid kan staae sig, men jeg troer rigtig nok, det vil blive Tilfældet med Theatret i finantiel Henseende. Det er iøvrigt en pinlig Stilling, hvori vi staae. Jeg hører ikke til dem, der agte, idetmindste ikke forsættligt, at række Haanden til, at Theatret nedlægges eller

forvinder, jeg erkjender dets Betydning; det har jeg altid gjort, og det gjør jeg endnu, men jeg har ogsaa altid erkjendt, hvad jeg ligeledes gjør endnu, at det ikke dermed er givet, at det altid skal have, hvad det forlanger. Det er et Institut, der maa kunne indrette sin Huusholdning efter Evnen, ligesom enhver anden Indretning, men det gjør det ikke. Man siger: Alt eller Intet. Engang gjør en Minister denne Sag til et Cabinetsspørgsmaal og pincer hver Skilling ud af os, og nu have vi det Samme, men dersom det ikke kan forslaae, have vi Haabet om en Commission. Jeg stole fuldt og fast paa, at det er den ærede Ministers Hensigt at nedlægge en saadan, men, om den alligevel kommer istand, er jeg ikke ganske sikker paa. Jeg vil imidlertid antage det, men der er een Ting, som ikke er bleven sagt iasten, og det er, at en Commission, idetmindste efter min Overbeviisning, ikke vil føre til noget godt Resultat med Hensyn til Besparelser. De Erfaringer, vi hidtil have gjort — og vi have nys gjort een i denne Henseende — have ikke vist det, thi, efter hvad man kan see, er der ikke kommet nogen stor Deconomi eller Besparelse frem fra den Kant, og jeg har heller ikke Haab om, at den vil komme frem fra nogen anden lignende Kant. Jeg vil antage det som givet, at der, hvis en Commission nedsettes om Theatret, vil fremkomme noget Sikkert, men ikke noget Villigt. Jeg overlader forresten ganske til den ærede Minister, eller hvem der har med denne Sag at gjøre, at organisere Theatrets Indre, som de ville, men det forekommer mig, at det Bidrag, der skjænktes, er for høit, og at det maa nedsettes. Det er det eneste Formaal, jeg har, og jeg kan aldrig komme bort fra den Paastand, som jeg engang har udtalt, men som jeg gjentager, at hvorledes det end forholder sig med Theatret, er det dog en Indretning, der maa have saameget tilfælles med alle andre Indretninger, at det maa kunne lempe sin Huusholdning; naar det har saa eller saa Meget at vente og ikke Mere, maa det kunne slaae til, ellers var det jo en Ulykke. Lader os engang sætte, hvad jeg haaber aldrig vil skee, at vi vinde endnu mere ind, at vi blive endnu mindre, end vi ere, ved at Ulykkens Haand endnu engang ramte os,